

Arrest

nr. 302 185 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330 / 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 10 januari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A HAEGEMAN, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [I.A.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van de soennitische streek. U bent geboren in het dorp [S.], in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar. U heeft daar tot uw vertrek uit Afghanistan gewoond. U bent ongehuwd en u bent naar school gegaan tot de zevende graad lager onderwijs.

U bent op dertienjarige leeftijd gedurende ongeveer een jaar naar de madrassa gegaan om religieuze lessen te volgen. U ging elke dag naar de madrassa. In het begin van uw opleiding aan de madrassa studeerde u daar enkel overdag en u ging daarna naar huis om te slapen. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan vroeg de qari aan uw familie of u in de madrassa mocht blijven slapen. Uw ouders stemden in omdat het vlakbij was en de veiligheidssituatie onveilig was in uw regio.

De qari van uw madrassa had banden met de taliban. Niet veel later na het verzoek om te overnachten in de madrassa, vroeg hij u en uw klasgenoten om naar een niet-gespecificeerde plaats te gaan. Jullie weigerden het verzoek. Tijdens de lunch de volgende dag aten jullie samen in de madrassa. U denkt dat er verdovingsmiddelen in het eten zaten want jullie verloren niet veel later het bewustzijn. Twintig minuten later werden jullie wakker in een bergachtig gebied waar veel kinderen waren. U verbleef hier ongeveer acht dagen en kreeg hier een wapenopleiding. Op een gegeven moment raakte u gewond, u mocht hierop naar huis gaan om de wonde te verzorgen. Ze vertelden dat u twee dagen kreeg om uw verwondingen te behandelen en u moest nadien terugkomen. De taliban lieten u 's nachts geboeid aan de handen en voeten achter in uw families tuin. De volgende ochtend merkten uw ouders op dat u zich daar bevond. U vertelde toen alles aan uw ouders. Uw moeder verwittigde hierop uw maternale oom. U verbleef een aantal dagen bij hem. Ondertussen waren de taliban bij u thuis langsgekomen om u te zoeken. Uw vader vertelde hen dat hij niet wist waar u was, waarop ze hem sloegen en arresteerden.

U verliet ongeveer vijf tot zes dagen na dit incident het land. U verliet Afghanistan op de achtste dag van de ramadan in 2019 (wat overeenkomt met 12 mei 2019). Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk heeft ongeveer twee jaar en vier maanden geduurd. U kwam aan in België op 8 september 2021 en u heeft hier de dag nadien een verzoek om internationale bescherming ingediend.

In 2020 overleed een goede vriend van u tijdens een operatie van de overheid op zijn huis. Twee broers van uw goede vriend waren lid van de taliban. Zijn familie diende klacht in tegen u in 2022 omdat zij u ervan verdachten informatie te hebben doorgegeven aan de overheid en beschuldigden u van medeplichtigheid aan de dood van hun zoon. De taliban kwamen op 29 april 2022 naar uw huis op zoek naar u. Uw vader vertelde hen dat u door uw moeder en maternale oom naar het buitenland was gestuurd. U vader werd meegenomen en de taliban vertrokken naar het huis van uw maternale oom die op dat moment in Iran zat. Ze hebben zijn zoon beschoten. Zowel uw vader als uw neef werden vervolgens aangehouden door de taliban en zitten momenteel nog in de gevangenis.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende kopieën neer: een doktersattest, uw en uw vaders taskara, documenten met betrekking tot de job van uw oom langs moederszijde, foto's van de madrassa, twee oproepingsbrieven van de taliban, documenten met betrekking tot de aanhouding van uw vader, drie foto's van de zoon van uw maternale oom na de inval bij hen thuis, drie foto's van u samen met uw broers, drie foto's van uw broer met verwanten en een foto van u tijdens een ceremonie in uw madrassa.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uw advocaat legde aan het begin van het persoonlijke onderhoud een doktersattest voor (d.d. 12/03/2021). Hierin worden een aantal objectieve letsels (met name littekens die u had opgelopen) en subjectieve letsels (met name posttraumatische stress, slapeloosheid, nachtmerries, anxio-depressieve stoornis en huilen) opgesomd. Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat dit attest werd verkregen van een huisarts op basis van één consultatie en er niet in werd geduwd op welke manier de dokter tot deze verregaande conclusie kwam met betrekking tot uw complexe psychische problematiek. Bovendien wordt nergens in dit attest melding gemaakt van een onmogelijkheid in uw hoofde om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan, van het feit dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van geloofwaardige verklaringen of om aan de asielpprocedure deel te nemen. Dit bevestigde u ook zelf (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud, waar u gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde, er op dat u niet in staat

zou zijn op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Gevraagd naar wat u met dit document wou aantonen zei u: "Ik was gewond geraakt en ik heb dit document van daar gekregen" (NPO, p. 4). Verder gevraagd of dit een invloed zou hebben op het verloop van het interview zei u dat het onnodig zou zijn (NPO, p. 4). Voorts heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud, waar u gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde, op geen enkel moment aangegeven dat u niet op een volwaardige manier kon deelnemen, en ook de Protection Officer heeft zelf nergens vastgesteld dat u niet in staat was om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud op volwaardige manier.

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen bezwaarlijk kunnen volstaan om te besluiten dat u werkelijk niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakte evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. U bent er immers niet in geslaagd uw voorgehouden problemen met de taliban aannemelijk te maken.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over uw persoonlijke profiel. Zo stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geboren was op 30 september 2004 (Verklaring DVZ, p. 6, nr. 4) en bij aankomst in België zeventien jaar oud was. Volgens de leeftijdstest uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël op 5 oktober 2021 was u op dat moment echter 21,5 jaar oud met een standaarddeviatie van twee jaar. Dit wil zeggen dat u bij aankomst in België minstens 19,4 jaar oud was. Toen u op het CGVS met deze vaststellingen werd geconfronteerd, verklaarde u negentien jaar oud te zijn, maar wel minderjarig te zijn geweest bij uw aankomst in België (NPO, p. 6). Hieruit kan geconcludeerd worden dat u bewust gepoogd heeft de Belgische asielinstanties te misleiden wat betreft uw leeftijd. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. In uw geval blijkt immers geenszins dat de vertegenwoordigers van uw dorp geconsulteerd werden over of akkoord gingen met de rekrutering van jongeren in uw dorp. U verklaarde dat de taliban vooral kinderen rekruteerden in de madrassa door het te misleiden. Zo kochten ze kledij en schoenen voor die kinderen en namen ze hen nadien mee (NPO, p. 13). Dit was ook bij u het geval. Uit uw verklaringen blijkt dat de taliban leerlingen onder dwang rekruteerden, zonder medeweten van hun familie of de lokale gemeenschap. Dit is evenwel geenszins in overeenstemming met de beschikbare informatie daarover.

Verder verklaarde u dat u ongeveer één jaar naar de madrassa bent gegaan toen u dertien à veertien jaar was en meteen daarna bent vertrokken uit Afghanistan (NPO, p. 14). Dit valt echter niet in

overeenstemming te brengen met de leeftijdstest die hier werd uitgevoerd. U stelde dat u in de lente van 2019 uit Afghanistan vertrok toen u veertien jaar oud was (NPO, p. 14-15). Echter, zoals hierboven aangegeven bleek uit de leeftijdstest in België in oktober 2021 dat u toen al 21,5 jaar oud was met standaarddeviatie van twee jaar. Dit betekent dat u in de lente van 2019 ook al 19 jaar oud was, waardoor er logischerwijze moeilijk geloof kan worden gehecht aan de bewering dat u toen als beïnvloedbare veertienjarige werd meegenomen naar een trainingskamp van de taliban. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts bent u inconsistent over de affiliatie van de madrassa waar u naartoe ging. U stelde eerst dat u en uw familie niet wisten dat de madrassa tot de taliban behoorde. U verklaarde wel dat u vermoedens in die zin had en stelde dat er regelmatig predikers kwamen om over jihad te spreken (NPO, p. 11 en 14). Gevraagd waarom u niet thuisbleef wanneer u vermoedens had dat de madrassa tot de taliban behoorde, stelde u plots dat jullie verplicht werden om daar te blijven omdat de madrassa tot het Haqqani-netwerk behoorde (NPO, p. 20). Gevraagd of u dit aan uw familie vertelde, stelde u van niet omdat u het verwaarloosde en dacht dat het niet waar was (NPO, p. 21). De vaststelling dat u aanvankelijk stelde dat u er niet van op de hoogte was dat de madrassa het gedachtegoed van de taliban uitdroeg en er louter enkele vermoedens over had, om vervolgens te verklaren dat u dit wel wist maar het negeerde en er niets over zei aan uw familie, getuigt van een grote inconsistentie en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien is ook uw reactie op de verplichting om naar de madrassa te blijven komen bijzonder weinig aannemelijk: u negeerde de dreiging die daarvan uitging, bleef gewoon verder les volgen aan de madrassa en lichtte uw familie niet in over het feit dat die madrassa tot het Haqqani-netwerk behoorde. In het bijzonder omdat uw familie aan de kant van de overheid stond en zowel uw broer als uw oom actief waren bij de veiligheidsdiensten van de Afghaanse overheid.

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot uw ontvoering merkwaardig. Het is hierbij opmerkelijk dat u niet veel weet over wat de qari tegen u en uw medeleerlingen zei toen hij jullie vroeg om mee te gaan naar een plaats om daar tijd door te brengen. U zei dat de qari de plaats niet specificeerde en dat het daarom was dat jullie niet wilden meegaan (NPO, p. 20). Gevraagd naar wat hij exact zei, antwoordde u slechts: "Nee, wij wisten het niet" (NPO, p. 20). Verder gevraagd hierover kon u enkel nog zeggen dat de qari jullie vroeg om ergens te gaan om tijd door te brengen en dat jullie dit niet wilden omdat jullie ter plaatse in de madrassa wilden studeren. Ook weet u niet waarom de qari net jullie wou meenemen naar die plaats (NPO, p. 20). Dat u dermate weinig kan zeggen over de aanleiding van uw ontvoering en uw verklaringen daarover bijzonder vaag blijven, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast zijn uw verklaringen over hoe u uit het trainingskamp kon ontkomen niet geloofwaardig. U stelde dat u gewond raakte tijdens een opleiding. U moest een zak transporteren en bent toen gevallen, hierbij verwondde u uw gezicht en handen. Omdat de taliban uw wonden niet konden verzorgen werd het u toegestaan om voor twee dagen naar huis te gaan. U werd geblinddoekt en geboeid met een auto naar uw huis gebracht. De taliban hebben u 's nachts geboeid achtergelaten in uw tuin en uw ouders merkten pas de volgende ochtend op dat u in de tuin had gelegen (NPO, p. 22). Gevraagd waarom de taliban u zo behandelden nadat u toestemming had gekregen om uw wonden te laten verzorgen zei u: "Ik weet het niet, misschien wilden ze niet door andere mensen gezien worden" (NPO, p. 22). Met die verklaringen slaagt u er evenwel geenszins in om te verhelderen waarom u toen geboeid werd aan handen en voeten. Als de taliban wilden dat u nadien nog terugkeerde naar het trainingskamp is het bijzonder merkwaardig dat ze op deze manier te werk zijn gegaan. Het is niet aannemelijk dat de taliban u zo 's nachts zouden achtergelaten hebben, net omdat ze u toestemming hadden gegeven om uw wonden te gaan verzorgen.

Verder is uw voorhouden probleem omwille van de dood van uw goede vriend en medeleerling na een inval van de toenmalige overheid in diens huis weinig aannemelijk. Uw goede vriend had twee broers die aangesloten waren bij de taliban en de overheid voerde een operatie uit in 2020 op het huis van uw vriend waarbij hij doodgeschoten werd. Na zijn dood beschuldigde zijn familie u van spionage (NPO, p. 12). De vader van uw vriend diende in 2022 klacht in tegen u en de taliban kwamen na deze klacht naar uw huis om u te zoeken (NPO, p. 25). Gevraagd waarom ze u verdachten zei u: "Omdat ik tijd met hem doorbracht, ik ken hem heel goed, ik ben een paar keer naar zijn huis geweest" (NPO, p. 12). Even later verklaarde u: "Ik wist waar zijn huis was, zijn vader kende me en hij wist dat ik wist dat zijn twee broers voor de taliban werkten, daardoor hebben ze me beschuldigd" (NPO, p. 24). U verklaarde dat u in Turkije was toen de voormalige overheid uw goede vriend vermoordde (NPO, p. 12). Het is echter opmerkelijk dat de familie van uw vriend u zou verdenken van een rol in deze aanval aangezien u het land al in 2019 had verlaten en de aanval dus een jaar na uw vertrek plaatsvond (NPO, p. 15). Ook waren de twee broers van uw vriend actief bij de taliban, waardoor het niet onlogisch is dat de overheid een inval zou doen op hun huis.

Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom die familie u zou aanduiden als hoofdverdachte voor de inval. U was bovendien bevriend met het slachtoffer en had het land reeds verlaten.

Bovendien is het erg opmerkelijk dat u dit incident niet vermeldde bij de DVZ. Gevraagd waarom u dit niet vermeldde zei u: "Het is onlangs gebeurd" (NPO, p. 24). Gevraagd wat onlangs betekende zei u dat ze de jongen in 2020 hadden vermoord en dat er in 2022 klacht werd ingediend. Het is hierbij opvallend dat er zo lang werd gewacht met het indienen van een klacht. De taliban hadden de macht immers al overgenomen in augustus 2021. Ook de twee broers van uw vriend, die bij de taliban waren aangesloten, hadden bovendien al veel eerder iets kunnen ondernemen. Als reden voor het lange wachten zei u dat ze geen macht hadden tijdens de toenmalige regering, dat het onmogelijk was voor hen om naar uw huis te komen en dat ze niet wisten waar uw huis was. Ze hadden pas later uw adres gevonden en daarna dienden ze klacht in (NPO, p. 25). Geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat de familie van uw goede vriend, waar u vaak kwam, niet wist waar u woonde zei u: "Ze wisten waar het was, ze kenden me, maar ze konden geen klacht indienen tijdens de toenmalige regering" (NPO, p. 25). Het feit dat u uw verklaringen na confrontatie zomaar aanpast doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden probleem. Bovendien zijn uw verklaringen over het moment waarop u werd beschuldigd van betrokkenheid bij dit incident niet in overeenstemming met de documenten die u voorlegt. Het document waarin u beschuldigd wordt van spionage die geleid heeft tot de dood van talibanstrijders en waarin u de tijd krijgt tot de daaropvolgende maandag om uzelf aan te geven, dateert immers van 21/4/1400 (wat overeenkomt met 12/07/2021). Daaruit blijkt dat de taliban u al in 2021 beschuldigden van dit incident en ook in juli 2021 reeds een oproepingsbrief daarover opstelden. Dit kan niet in overeenstemming worden gebracht met uw bewering dat er pas in 2022 daarover een klacht werd ingediend. Bovendien is het, aangezien de taliban al in juli 2021 een dergelijke oproepingsbrief opstelden, geenszins aannemelijk dat u op het moment van uw interview op de DVZ op 25 april 2022 nog niet op de hoogte was van die beschuldiging. U verklaarde verder dat uw vader werd gearresteerd op 29 april 2022 omwille van uw spionage (NPO, p. 17). Het is opmerkelijk dat het na de machtsovername nog meer dan acht maanden geduurd heeft voor er iets werd ondernomen. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U legde een aantal documenten voor met betrekking tot de arrestatie van uw vader en de klacht die werd ingediend tegen u. Gevraagd naar de inhoud van deze documenten verklaarde u echter dit niet te weten omdat u het niet gelezen had (NPO, p. 17). U werd erop gewezen dat u een heleboel documenten neerlegde waarvan u niet wist wat erin stond. Hierop antwoordde u dat u deze documenten had neergelegd om uw verhaal te bewijzen, maar dat deze niet altijd duidelijk waren voor u omdat u ze niet kon lezen door de ingewikkelde taal die ze gebruikten in de brieven (NPO, p. 19). Deze uitleg volstaat echter niet, u kan dit ook aan iemand vragen of zelf de woorden die u niet begrijpt opzoeken. Dat u documenten voorlegt om uw problemen met de taliban aan te tonen, maar zelf niet kan duiden wat er precies in die documenten staat, getuigt van een desinteresse in uw eigen asielproblematiek die moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met het bestaan van een gegronde vrees in uw hoofde. Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat in het document van de Provinciale Rechtbank van Nangarhar in verband met de strafzaak tegen uw vader een datum wordt vermeld die niet correct is. Er wordt immers verwezen naar een ander document dat werd opgesteld op 5/15/1444 (wat overeenkomt met 24 juni 2023). Dit ligt echter in de toekomst. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u dan ook niet aannemelijk dat u wordt beschuldigd van spionage en verantwoordelijk wordt geacht voor de inval in het huis van uw vriend. Dat uw vader omwille van deze feiten al bijna een jaar is opgesloten, kan logischerwijze ook niet als aannemelijk worden beschouwd.

Daarnaast verklaarde u dat uw broer, [S.], werkte voor de lokale politie als soldaat en daar begon te werken in 2017 (NPO, p. 13). Gevraagd naar wat hij deed bij de lokale politie, blijven uw verklaringen evenwel erg oppervlakkig. U zei dat hij een gewone soldaat was. Verder gevraagd naar wat hij bij de politie deed zei u: "Hij deed niets hij was gewoon een soldaat of lijfwacht" (NPO, p. 22). U wist enkel dat hij 9000 Afghani verdiende, dat hij in Doseraka checkpoint werkte en dat hij die checkpoint beveiligde (NPO, p. 23). Ook is het opmerkelijk dat uw broer ongeveer vijftien jaar oud zou geweest zijn toen hij zich

in 2017 aansloot bij de lokale politie. Volgens uw verklaringen bij de DVZ (d.d. 25/04/2022) was uw broer op het moment van uw interview bij de DVZ immers twintig jaar oud (Verklaring DVZ, p. 9, nr. 17). Dat hij zich vijf jaar voordien op 15-jarige leeftijd kon aansluiten bij de lokale politie komt dus niet echt geloofwaardig over. Ook kan u geen enkel document voorleggen van uw broers werk voor de lokale politie. Door deze vaststellingen komt de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden werk van uw broer stevig op de helling te staan.

U verklaarde verder dat uw broer vertrok omwille van de vele gevechten met de taliban. Ze stuurden hem dreigbrieven waarin ze hem vroegen om te stoppen met zijn job. Deze brieven werden naar uw huis gestuurd en daarna verliet hij het land in 2018 (NPO, p. 13). Verder gaf u aan dat uw familie gevisieerd werd door de taliban omwille van het werk van uw broer en dat uw vader na uw broers vertrek uit Afghanistan werd opgepakt door de taliban in 2018 (NPO, p. 24). Op de DVZ vermeldde u echter op geen enkel moment dat uw broer bij de lokale politie gewerkt had of dat uw vader hiervoor werd meegenomen door de taliban. Gevraagd waarom u dit niet zei op de DVZ antwoordde u: "Omdat ik het land wegens mijn eigen problemen verlaten heb, niet omwille van de job van mijn broer" (NPO, p. 23). Hieruit blijkt dus niet dat u een vrees ervaart omwille van het werk van uw broer. Op de arrestatie van uw vader in 2018 na, vermeldde u overigens nergens enige concrete problemen die uw familie actueel nog zou kennen omwille van het werk dat uw broer in het verleden heeft uitgevoerd voor de lokale politie. Hierbij moet er ook op gewezen worden dat u de dreigbrieven die uw broer ontving niet kan voorleggen. U legt enkel een paar foto's voor, maar hier kan niet uit worden afgeleid dat die persoon uw broer is of dat hij voor de lokale politie heeft gewerkt. Het geheel van uw verklaringen over het werk van uw broer voor de lokale politie komt bijgevolg niet aannemelijk over. U bent er dan ook niet in geslaagd om aan te tonen dat u daardoor in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou lopen. U verklaarde verder dat uw maternale oom een lange carrière bij de overheid had en al twintig jaar werkte voor de politie (NPO, p. 13). Deze maternale oom regelde samen met uw moeder uw reis (NPO, p. 14). Na de val van de overheid is hij naar Iran vertrokken (NPO, p. 16). Verder gaf u aan dat uw familie gevisieerd werd door de taliban omwille van het werk van uw oom omdat uw maternale oom voordien in uw huis woonde en dat jullie dus in hetzelfde huis woonden (NPO, p. 24). U kon de problemen van uw familie omwille van het werk van uw oom evenwel op geen enkel moment concretiseren. Hoewel u verschillende keren de kans kreeg om te vertellen welke problemen uw familie heeft ondervonden na de machtsovername, verwees u enkel naar de arrestatie van uw vader in het kader van de klacht die in 2022 tegen u werd ingediend na het overlijden van uw vriend in 2020 (NPO, p. 24-25). Toen uw vader aan de taliban vertelde dat uw oom mee uw reis had geregeld, vielen de taliban diens huis binnen en werd zijn zoon beschoten en gedetineerd (NPO, p. 16). Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw oom gevlucht is. Rekening houdend met de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van uw oom plausibel is, indien hij daadwerkelijk voor de Afghaanse veiligheidsdiensten zou hebben gewerkt. Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid met wie u vroeger nog in hetzelfde huis hebt gewoond, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U en uw oom woonden bovendien al voor uw vertrek uit Afghanistan in 2019 niet meer in hetzelfde huis (NPO, p. 24). Uit uw verklaringen blijkt bovendien nergens dat uw familie voor of na de machtsovername problemen kende met de taliban omwille van het werk van uw oom. Alle door u aangehaalde acties van de taliban zijn gelinkt aan uw ongeloofwaardige problemen. Verder vermeldde u bij de DVZ ook niet dat u iets vreest omwille van het werk van uw oom, hoewel dat interview acht maanden na de machtsovername plaatsvond. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer problemen zou ondervinden omwille van deze reden. U legde een aantal documenten voor met betrekking tot de job van uw oom voor de overheid waarvan u correct aangaf dat ze werden op[ge]steld door het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Gevraagd naar de inhoud van deze documenten verklaarde u echter dit niet te weten omdat u daar niet had gewerkt en dat u het wel zou weten als u het zou lezen (NPO, p. 17). Hoewel het

werk van uw oom bij de politie niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken, dient te worden herhaald dat de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. De taskara's van u en uw vader houden enkel verband met jullie identiteit en tonen uw problemen met de taliban niet aan. De foto's van de madrassa bevestigen hoogstens dat u lessen heeft gevolgd aan die madrassa. Op basis van deze foto's kan echter geenszins worden opgemaakt dat die madrassa gelinkt was aan de taliban en dat verschillende leerlingen uit die madrassa onder dwang gerekruteerd werden door de taliban. De foto's die u voorlegt van de zoon van uw maternale oom en van uw broers hebben een bijzonder beperkte bewijswaarde aangezien die door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan uit de foto's van uw broer nergens worden afgeleid dat hij effectief in dienst was bij de lokale politie. Uit de foto's van uw neef kan evenmin worden vastgesteld dat hij op het moment dat die foto werd genomen gearresteerd werd door de taliban. Bovendien is het bijzonder opmerkelijk dat iemand net op dat moment een foto heeft genomen. Het feit dat u met enkele personen op een foto staat, volstaat overigens geenszins om familiebanden aan te tonen tussen u en die andere personen op de foto's.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de

omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio[-]economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een

groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 10 januari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;

- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Uit de motivering van de bestreden beslissing en de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verweerder deze beslissing grondig heeft voorbereid, zodat niet kan worden gesteld dat hij tekortkwam aan de zorgvuldigheidsplicht. Het gegeven dat verzoeker stelt verweerders zienswijze niet steeds te kunnen bijtreden laat hier niet anders over denken.

Verzoeker stelt verder, door aan te geven dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt, in wezen dat verweerder niet op grond van een correcte feitenvinding tot het besluit kwam dat hem geen inter-nationale beschermingsstatus kan worden toegekend.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]"*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Voor alles stelt verzoeker dat verweerder niet in aanmerking heeft genomen dat hij een zeer kwetsbaar profiel heeft, daar hij, op zeer jonge leeftijd, te maken had met ernstig geweld thuis en tijdens zijn reis naar België. Hij verduidelijkt dat hij bij zijn aankomst in België werd onderzocht door een arts en dat deze oordeelde dat hij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis. Hij stelt dat, gelet op het feit dat hij getraumatiseerd en bijzonder wantrouwend is, een psychologische begeleiding bijzonder moeilijk is. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom verweerder ertoe besloot het door hem aangebrachte medisch attest te negeren. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad echter dat verweerder het aangebrachte medisch attest geenszins buiten beschouwing heeft gelaten. Verweerder heeft immers vermeld dat verzoeker hem een doktersattest van 12 maart 2021 overhandigde waarin "een aantal objectieve letsels (met name littekens die [verzoeker] had opgelopen) en subjectieve letsels (met name posttraumatische stress, slapeloosheid, nachtmerries, anxio-depressieve stoornis en huilen) [worden] opgesomd". Verweerder heeft opgemerkt dat dit attest werd verkregen na één enkele consultatie van een huisarts en dat niet wordt geduid op grond waarvan deze arts tot dergelijke verregaande conclusie kwam betreffende het bestaan van een dergelijke complexe psychische problematiek. Hij heeft daarenboven overwogen dat nergens in dit attest melding wordt gemaakt van een onmogelijkheid in hoofde van verzoeker om op een normale wijze persoonlijk te worden gehoord, dat verzoeker niet in staat zou zijn om geloofwaardige verklaringen af te leggen of om aan de asielprocedure deel te nemen en dat verzoeker dit ook zelf bevestigde. Verweerder heeft verder gesteld dat tijdens het gehoor ook niet is gebleken dat verzoeker enig probleem had om gedetailleerde en duidelijke verklaringen af te leggen. Hij heeft er ook op gewezen dat verzoeker zelf aangaf voormeld doktersattest als bewijs van het oplopen van verwondingen te willen aanbrengen en dat zijn situatie geen invloed zou hebben op het verloop van het interview. Door te stellen dat een arts beter geplaatst is dan verweerder om psychologische moeilijkheden bij een patiënt vast te stellen, toont hij niet aan dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat de geattesteerde psychische problemen niet impliceren dat onder-steunende maatregelen vereist zijn.

Verzoeker toont ook door aan te voeren dat verweerder een principieel standpunt innam door te stellen dat hij, door incorrecte verklaringen af te leggen over zijn leeftijd, poogde de Belgische autoriteiten te misleiden, niet aan dat verweerder enige appreciatiefout heeft gemaakt. Hij kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat diende te worden aangenomen dat hij zelf zijn leeftijd niet kende en leefde in de veronderstelling dat hij jonger was dan wat bleek uit de leeftijdstest die werd uitgevoerd. Zijn bemerking dat hij nadien heeft volhard in zijn standpunt dat hij de leeftijd heeft die hij initieel opgaf houdt niet in dat zijn verklaringen – die worden tegengesproken door wetenschappelijk bewijs – correct zijn of dat moet worden aanvaard dat hij zelf zijn leeftijd niet kende. Aangezien verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming aangaf minderjarig te zijn, terwijl vervolgens werd vastgesteld dat hij zeker meerderjarig was en het verschil tussen de door hem opgegeven leeftijd en zijn werkelijke leeftijd zeker meer dan twee jaar bedraagt, kan worden geoordeeld dat hij valse verklaringen aflegde. Het feit dat verzoeker omtrent elementen die eenvoudig konden worden geverifieerd niet de waarheid sprak laat ook toe te besluiten dat zijn andere verklaringen niet zonder meer als een correcte weergave van de werkelijkheid kunnen worden beschouwd.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat hij zich heeft onttrokken aan de militaire opleiding die deze groepering hem wou laten volgen, omwille van de hem toege-schreven betrokkenheid bij het overlijden van een vriend van wie de broers leden zijn van de taliban, omwille van zijn verwantschap met personen die werkten voor de vroegere regering en omwille van zijn langdurig verblijf in Europa.

Wat betreft zijn betoog dat hij zou zijn gerekruteerd door de taliban en zich onttrok aan een verdere militaire opleiding, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker, door zijn relaas te herhalen en toe te lichten dat hij bepaalde inlichtingen niet kan verstrekken, niet aantoonde dat verweerder onterecht oordeelde dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat de door hem uiteengezette rekruteringsmethode van de taliban in overeenstemming is met de door verweerder aangebrachte informatie en zijn betoog bijgevolg niet als ongeloofwaardig kan worden afgedaan. Verzoeker verklaarde immers gedwongen te zijn gerekruteerd door de taliban, terwijl uit de informatie waarnaar verweerder verwijst net blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekruteringen omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Verzoeker weerlegt ook de vaststelling niet dat niet blijkt dat er wat hem betreft een beroep zou zijn gedaan op familiale en clanloyaliteit en dat evenmin blijkt dat tribale banden, persoonlijke vriend-schappen, sociale netwerken en of gemeenschappelijke belangen zouden spelen om hem bij de taliban te laten aansluiten. Verzoeker toont evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk zou hebben aangegeven dat hij, gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek, in 2019 – het tijdstip waarop hij de gedwongen rekrutering situeert – geen beïnvloedbare veertienjarige kan zijn geweest, die door de taliban werd ontvoerd. Evenmin weerlegt hij de vaststelling dat het niet plausibel is dat hij, nadat hij bij een valpartij verwondingen opliep en van de taliban de toestemming kreeg om deze te laten verzorgen, geboeid in de tuin van zijn ouders zou zijn achtergelaten waar hij pas de volgende dag werd gevonden. Samen met verweerder kan de Raad enkel concluderen dat verzoekers verhaal omtrent zijn gedwongen rekrutering door de taliban volstrekt ongeloofwaardig is. De stukken die verzoeker aanbrengt laten hier niet anders over oordelen. In dit verband wijst de Raad erop dat in het doktersattest dat verzoeker aanbracht wordt geduid dat de littekens die bij hem werden vastgesteld inderdaad het gevolg kunnen zijn van een val op de grond tijdens een oefening, maar hieruit niet kan worden afgeleid dat hij ooit werd gerekruteerd door de taliban en dat hij tijdens een opleiding door deze groepering ten val kwam. Documenten omtrent een madrassa laten verder op zich niet toe te besluiten dat verzoeker effectief door de taliban werd gerekruteerd.

Inzake verzoekers verhaal dat hij door familieleden van een vriend, die werd gedood bij een militaire operatie en die twee broers had die lid zijn van de taliban, werd beschuldigd van spionage, moet worden gesteld dat verweerder, op goede gronden, heeft aangegeven dat het niet geloofwaardig is. Het is niet aannemelijk dat de familieleden van een vriend verzoeker ervan zouden verdenken of beschuldigen een rol te hebben gespeeld bij de inval van het toenmalige regeringsleger in hun woning die plaatsvond nadat verzoeker reeds een jaar het land had verlaten, te meer omdat verzoeker zelf stelt dat hij vriendschappelijke relaties onderhield met de persoon die bij deze inval werd gedood. Verzoekers uiteenzetting dat de familieleden van zijn overleden vriend pas in 2022 een klacht indienden omdat de taliban hem in 2021 reeds van desertie beschuldigden laat de Raad niet tot een ander besluit komen. Met dit betoog verklaart verzoeker ook niet waarom pas verscheidene maanden na de machtsovername door de taliban een klacht werd geformuleerd. Twee stukken die verzoeker aanbracht om zijn verhaal te staven – waarin volgens verzoeker de beschuldiging van spionage is opgenomen – zijn niet leesbaar en een derde stuk verwijst naar een document in de toekomst en kan om die reden niet worden beschouwd als een authentiek stuk of als een stuk dat de realiteit correct weergeeft. Verzoekers standpunt dat er wellicht sprake is van een materiële vergissing door de rechtbank kan niet overtuigen en laat, evenals zijn toelichting dat hij niet lang naar school is geweest, dat hij weinig leest en dat hij verward is, in ieder geval niet toe te besluiten dat zijn relaas enige grond heeft. Ook verzoekers uiteenzetting dat hij initieel niet op de hoogte was van “*de ontvoering van zijn vader*”, waarmee hij lijkt te willen verwijzen naar zijn verklaringen omtrent de arrestatie van zijn vader wijzigt niets aan het voorgaande.

De Raad stelt verder vast dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker verklaarde dat hij een broer heeft die actief was in het leger en bij de politie en dat hij een oom heeft langs moederszijde die een lange beroepsloopbaan had bij de vroegere Afghaanse overheid en met de door verzoeker in dit verband aangebrachte documenten. Verweerder heeft uiteengezet waarom verzoekers verklaringen hieromtrent en de neergelegde stukken niet leiden tot het besluit dat hem een internationale beschermingsstatus dient te worden toegekend. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder hierbij een kennelijke appreciatiefout maakte. Verzoeker beperkt zich tot het voorhouden dat zijn broer bij de regionale politie werkzaam was en daardoor al op jonge leeftijd “*zijn post kon innemen*”, maar brengt geen stukken aan waaruit blijkt dat het mogelijk zou zijn voor personen die vijftien jaar oud zijn om reeds bij de politie te werken. Bovendien toont hij ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat er zelfs geen overtuigende stukken voorliggen die toelaten vast te stellen dat verzoeker een broer heeft die bij de Afghaanse politie werkte.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker nog aan te vrezen om bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn “*verwestering*”. Hij verwijst hierbij naar de duur van zijn verblijf en zijn integratie in België. Hij stelt dat hij zich westers kleedt, dat hij zijn haar “*vrij*” draagt, dat hij op stap gaat met vrienden en dat hij volledig is gekant tegen de ideeën van de taliban.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar zijn verblijf in België, naar het feit dat hij tijd doorbrengt met vrienden en naar zijn – niet aangetoonde – integratie toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Verzoekers argumentatie dat hij reeds weigerde deel te nemen aan de jihad is gesteund op een relaas waarvan reeds werd vastgesteld dat het ongeloofwaardig is en kan dus niet dienstig worden aangewend ter onderbouwing van zijn stelling dat hij gekend is als een tegenstander van de taliban en dat hij hun gedachtengoed niet genegen is. Het loutere feit dat verzoeker voorhoudt gekant te zijn tegen de ideeën van de taliban is voorts onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat hij verwesterd is, dat hij enig gevaar zou lopen of dat hij niet zou kunnen functioneren in Afghanistan.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij verklaarde streng religieus onderricht te hebben gekregen in een madrassa, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij geen traditionele Afgaanse kledij draagt en dat zijn haarsnit modern is effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kleding- en haarstijl moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst,

of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. *Ernstige schade bestaat uit :*

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonst, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt dat de sociaaleconomische situatie in Afghanistan ontstellend is. Hij verwijst hierbij naar een aantal verslagen waarin de situatie in dat land wordt beschreven en houdt voor dat, in tegenstelling tot wat verweerder in de bestreden beslissing heeft gesteld, de verantwoordelijkheid voor de huidige crisis weldegelijk de verantwoordelijkheid is van specifieke actoren.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat

de precare humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de Taliban of andere actoren kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker, met betrekking tot de socio-economische situatie in Afghanistan, verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden louter doordat verzoeker geen internationale beschermingsstatus werd toegekend.

De Raad vestigt tevens de aandacht op het feit dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de minimumdrempel van hardheid om, op basis van socio-economische omstandigheden, te kunnen concluderen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zeer hoog ligt (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Verzoeker, een jonge man met een netwerk in Afghanistan, maakt met zijn betoog niet aan dat er effectief klemmende humanitaire overwegingen zijn die verweerder er hadden dienen van te weerhouden de bestreden beslissing te nemen (cf. M. MAES, *“Artikel 3 van het EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”*, TVR 2013, 19-39).

Verzoekers betoog omtrent de situatie van vrouwen en meisjes in Afghanistan is, gezien hij niet betwist dat hij een man is, weinig relevant. Dit betoog, samen met verzoekers kritische uiteenzetting omtrent een aantal wijzigingen in de Afgaanse samenleving, zijn grieven ten aanzien van de actueel door de machthebbers in dat land gepropageerde normen en waarden en hun optreden ten aanzien van bepaalde personen, waaruit niet kan worden afgeleid dat hij een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen, leidt niet tot het besluit dat onterecht werd geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, doch dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan January 2023, blz 34). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving en een arrest dat rekening hield met de vroegere situatie in Afghanistan, wijzigt hier niets aan. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar verzoeker in twijfel lijkt te willen trekken of er voldoende informatie is om een standpunt te kunnen innemen kan het volstaan te duiden dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat er nog steeds informatie omtrent de situatie Afghanistan doorstroomt die toelaat de vereiste analyses te maken omtrent de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in dat land.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat hem op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder een manifeste appreciatiefout maakte of de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK